

עין משפט
נר מצודה

סח א מ"י פ"ו מהל'
נדרות הלכה ו:
סח ב מ"י פ"א מהל'
טומאת מת הלכה א
סמנ עשין רלח:
ג ב מ"י שס פ"ב הל' ג
סמנ שס:
גא ד מ"י שס פרק ה הל'
ג סמנ שס:
גב ה מ"י פ"ב שס הל'
ד:
גג ו מ"י שס הלכה ט:
גד ז מ"י שס הל' טו:

1. וכל אשר יגע על פני
השדה בחלל חרב או
במת או בעצם אדם או
בקבר יטמא שבעת
ימים: במדבר יט טז

(ח) דמטמחא כחגס:
(ט) שחוקי: (ג) על פי
(שד"ס: ד) יש ל: (ה) מן:

זין עליהם בשור כראוי, וגם

וְעַל כֵּן צָעַק שְׁעוּרֵהוּ יְהוָה
 וְהָיָה הַדָּוָר מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ
 וְעַל מִנְעוֹ עָלָה מִשְׁאֵל.
 וְכִי אָמַר הַדָּוָר מִלִּפְנֵי
 מֶלֶךְ וְשָׁמַר מִכִּי מִלִּפְנֵי
 כָּסֶם וְדִשְׁמָה כִּמְנֵה
 הַכֶּסֶם כִּי מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ
 לֵאמֹר יְהוָה מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ
 מִשְׁאֵל אֵינוֹ שְׁמָמָה: ר"י
 אֵין הַדָּוָר מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ
 וְדָקָה: עַל אֲבֵר מִן הַמֶּלֶךְ
 שֶׁנֶּעֱלֵי שֶׁנֶּעֱלֵי כִּי אֲבֵר
 גָּלָה עַל אֲהוּלָה אֵין קֶחַת
 וְעַל כֵּן כִּי אֲבֵר לִמְנֵהוּ
 לִמְשָׁל אֲלֵמָה אֵין הַדָּוָר
 עֲלֵי. וְהוּלָה אֵין הַדָּוָר
 כִּי קֶחַת כִּי מִשְׁאֵל הַדָּוָר
 כִּי מִשְׁמָלָה אֵין שְׁמָמָה
 אֲבֵר שָׁאֵין עֲלֵי מִשְׁמָלָה
 וְהוּלָה מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ
 וְעַל מִנְעוֹ אֵין שְׁמָמָה
 וְדִשְׁמָה: כִּמְנֵה אֲלֵמָה
 וְעַל כֵּן צָעַק שְׁעוּרֵהוּ יְהוָה
 וְהָיָה הַדָּוָר מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ
 וְעַל מִנְעוֹ עָלָה מִשְׁאֵל.

שאלה: אולי תוכלו לפרסם
 מידע על שירותי ייעוץ
 לזוגות?

תשובה: כמובן, אנחנו
 מוכנים לסייע לכם בכל
 מה שאתם צריכים.

שאלה: האם יש לכם
 מידע על שירותי ייעוץ
 לזוגות?

תשובה: כמובן, אנחנו
 מוכנים לסייע לכם בכל
 מה שאתם צריכים.

זו ע' דריש ליה לרבות גלות
שחמצי אשה ולר' ע' לרבות
ה' כו כדי להעלות ארוכה.
ע' ע' ולא דוקא חרב אלא
לר' ע' בעיה: או כמת זה אמר
ק' - סתם שאין לו פתיחה
מן הצדדים. וזה

מסורת הש"ס

(א) נסטהדרין ד. חולין עב.
לעיל לח. מט: א. חולין ג.
ע"ש פסחים יד: ג. (ועי'
עוד תוס' ב"ב ק: ד"ה
ורומז).

(א) 'נח' ועל אבר מן החי שיש עליהם כשר בראיו אין אכל כלל (ויצא) וישי אבר מן החי כמתח: (ב) וישי או כמת רגל על פני העדה וישי מללו או אבר הנחלת מן החי ויש לו חבל הפלות תלוה: (ג) ד"ר ד"ה ר"י לקוש וישי עשירי מנחל על מצעו ולא על אשיתו: (ד) ר"ה ודני ויחזק וישי מדי דמשמע ליה מכלל כלל ויחית מן הנחש וישי ויחידא עם ד"ה ואי לא מביחל לא הדר מן לה כמיטא הקיד' ואח"כ מ"ה הוה אחימז' וישי כחשא ביה דבר:

[א] נם' (דאמר ר"ע ר"ד
הבא משני תמים מטמא
באהל) תא"ת (ועי' קוס'); :

רנשבורג

א) תורה רי וכו'
 תנחומי נפשות, כאן
 הסדר וחלוקה תמיד
 ויבדיל אומר כל היפה
 תשתקין מהי מחללה
 דרשנו לה תמיד נפשות
 כליל: ב) ד"ה חסד וכו'
 מדרש דלמך רביעית וכו'
 חסד משני חסדים, כל דלמך
 עד חסדים נחמק: ג) ד"ה
 היר וכו' חללה נפשו אשר
 יצתה אשר נחמק וכו'
 כדבר: ד) בא"ד רוצה
 טמא אפי' קצו עליהם, ריב
 רצו קצו הכלים עד החם
 וכל החם עד הכלים, ח"מ:
 ה) ד"ה חרב היר וכו'
 לטמא אדם טמעו וכו'
 ויחלחל צבעו וכו' כפ"ל:

1. נכ"ח דלית.
- ורבאשניס יתאם דלית.
2. צ"ל הולץ. 3. חיות.
4. יתאם מלחא מתאח. 5. צ"ל ע"כ.
6. וזו המתן הידור הקדום. 7. חיות הכא משי מחס מתאח.
8. ורבאשניס יתאם לנאסוק מרע דלחך רביעיט דר מר מלחא עליו. 9. צ"ל על.
10. צ"ל ע"כ. 11. צ"ל ע"כ.
12. צ"ל ע"כ. 13. צ"ל ע"כ.
14. צ"ל ע"כ.

תיפוק ליה משום עצם
כשעורה. דמעמל כמגע
אף לענין מיר (חאירי
בשוח). דאקמח אקמורי.
ומשום הכי לא תעמל כמגע
שאין לעדוק פלגות דין
קרב (שם). רביעית דם.
היא חיות של אדם וכלוא
היא לא אחרת מה עוד

הוא קב עומות. מיטמח עליו על מגשו ועל משאו ועל אהיו ועל רובע עממות לא מיטמח ואפי' על מגשו ועל משאו: ויפסוק י' משום שגם כשעורה. (ה) ומאי איריא רובע: אלא דאקמח אקמחו. (ו) ששחקן מה הרבה כמו המה שנטמן שאלו בו עמם כשעורה וממיל דאי אית

ביה חלי קב מיטמח על מגעו ועל
 מעלו ועל אהלו פחות מחלי קב אפי'
 שו מגעו וטו מיטמח לפי שאין בו עכס
 כשפורה: ויש ענין בשר כראוי. שם
 דכי אין עליו בשר כראוי שאינו מגלה:
 ריש לקיש אמר נזיר מגלה עליו.
 ממאי מדקא חשיב כסיפא על אלו שאין
 הנזיר מגלה אפי' שמיטמח עתה ולא
 קמי בהדיהו אין עליו בשר כראוי
 אלו הנזיר מגלה ש"מ דאפי' דלא
 עליו בשר כראוי שהנזיר מגלה עליו
 אהלו: ור' יוחנן אמר רב לא היטא
 דתני מדי (ו) ומשמע ליה (הד)
 מכללא כגון הכא דתני ברישא אפי'
 יס עליו בשר כראוי מגלה: א' לא.
 הדד תני לה כסיפא הוה חמינא

אפי' על מגעו ועל משאול לא יחיה מכלל להכי מתייר דעל אהילו הוא דלוק הנידר מכלל אכל על מגעו מכלל וכוונל אקמח אקמוחי ויש בו עלם כשעורה. ואידך נמי דקמי כגון הסככות והספרות אפי' דלחיל תשמעת על מכלל מדלל קמי ברישא לבי הדד מני לה משום דקא מיטמא כהן וזריק הוא שלישי ושביעי: לאפוקי מדר"ע דאמר רבינו יצחק דם הכה משני חסים מטמא כהן. חמיל סיפא דממת אחד נבעיה לה: אי אכר מן הכה. שאין עליו כשר כראוי: סיכי דמי אי דלחיל ביה עלם כשעורה. אחלי או מכלל על מגעו ומחי טעמא דר' יוחנן: וזו דלחיל ביה עלם כשעורה. ואין עליו כשר כראוי מאי טעמא דר' יוחנן: דלוק דלמיר מכלל: אפילו פני רביי. למגע: דפניו כו' על פני פני השדה זה המכסיל על פני הכה. המוטל בשדה מדלל כמי יגע במת בשדה: כחלל זה אכר

הנהגתו מן הדין הנקטת מן הדין הישן
 בו לעלות ארוכה: רובע עומות. דמטמא צאהל דחתן [נד]. וזהל
 רובע עומות אלה שאין הנזיר מגלה על אהילו: זה קבר סמוס.
 שאין בו חלל טפח הדין המס והגולל שטמא:

דמטעת מינה [חזין] לוג דס אין רביעית לא וקתני בסיפא רביעית
א משני מתיב^ה והי"פ לאפוקי מרע דלמך בשליה פירקין דעל
מ"א א' דאית ביה עצם כשעורה מאי טעמא דרבי יוחנן. דלמך
טעמא דר"ש בן לקיש אמר לך ר"ש בן לקיש לעולם אימא לך דלית
השדה בחלל חרב או בנת או בענא דרס או בקבר על פי הנה
ע דמאילי^ה מיירי וכדלמך נמי בפ"ק דשבת (דף ט.) טימאהו משום
מן החי ויש בו כדי להעלות ארוכה. דהכי נשמע אבר שפול מגוף החי
וזאת הטומאה כחם עצמו לטמא ארס הנגע בו ז' טעמא^ה טומאה
וטומאת שבת כבא אל אהל המת: או נגוע או אבר הנחלל או המת.
ורובע עצמות. נשמטת כהכל והכלה למשה מסמי היא דבעין רובע
גור בוקעת ויורדת מן הקבר זה קבר^ה כחוס אין לומר דהיינו שאין בו
ה והכל איירין דהקבר עצמו מטמא אפי' שלא כנגד המת אלא הכל
הטומאה^ה ר'איה שפיר עצמו מטמא כהכל אפילו שלא כנגד המת
שבו ודוקא שיש פותח שחבין אין המת לקבר שעלי אהל אין פותח טפה
וקול והביא רבני משוין י"ע ר'איה פת"י דלחיות (מ"ב) נפש (לחיות)
ואם היה מקום הטומאה טפה על טפה טמא מפני שהיא קבר כחוס
ומתן הקברים היו פתוחים מן הכל ואין^ה עלין דין קבר כחוס אם לא
מ"ה בנה פותח טפה וציליאתו פותח טפה טומאה כחוסו הנית טעורה:
קבר ועוד דקבר דהכל מטמא אפילו שלא כנגד הטומאה:
ואילו

חצי קב עצמות בו' היכי דמי אי דאית בהו עצם בשעורה תיפוק
 ליה משום עצם בשעורה. ל"ע מאי קא פריך הא לענין אהל
 לאירינן ועלם בשעורה לא מטמא בזהל ואומר ר"י דמקמי אהלי
 דבעינן למימר במסור דבהר דהו ברישא חלי הכ דחששע אבל

פחות לא אחרי אלטרך למימי
 נספיקא רובע עמונה דלון הנזיר
 מתנגלה עליו ומשני כמון דלמימי
 ומדק פחות מחני קב אל מגלה על
 אהילו אלל ועל מגנו ועל משאו מגלה
 וז"ל הכ עיקר רכושא דמתניין
 לאשמועינן דעל מגנו ועל משאו מגלה
 ולקר דייק השתא פשיטא דעל פחות
 מחני יק מגלה על מגנו ועל משאו
 ומיפוק ליה משום עלם כשערה ומשני
 בעון דלקחמא קאמחי שטון הדק
 נקמה דא כספר דכי הוי וזונא לא
 עמונה משום עלם כשערה:

אין ע'יהם בשד בראוי מא. הא
והאי דעל אהילו לא יגלה
בדקמני בתמני דוקא ששע עליהם
בשר כראוי אלא כגעשו ונמשאו
נשאו ונשאו נשאו

דב"י יוחנן אמר אין הנזיר מגלה.
דב"ה"ל ואין בו ע"ש כשעורה:

עצמותיו וזו אבנית אלה
לא להכי איצטרך לומר
אהילן הוא דאין אבנית
רשמעת מינה חצי לא
לא וקחי כפיא רביי
מודרי עקיבא [א] ^בדא
דם הבא משני מתיני
אבר המה היכי דרשי
כשעורה מ"ט רביי יווי
כשעורה מ"ט רביי לכו
לעולם דלית ביה עצם
רבייה דחניא וכול איש
בחלל חרב או כמות
המאהיל על פני המת
ויש לו להעלות אורכו
במת יהוה אבר הנחלל
אדם זה רובע עצמות

מגננה לירשק (חומר מר ד) תנ קטני
 קטנא: **הוא** בירשא תנ חצי קב עצמות דמשמע חצי קב אן
 רובעא ואפילו ביה הדד תנא קטנא רובע עלמות: חסא. אי
 קטנא תנא רובע עלמות ה"א דלפי על מגעו ועל משאו לא יגלה
 להכי אלטרירן למימר רובע עלמות למימר דעל זהויה דוקא אין
 להסיק מגלה הא על מגעו ועל משאו הנימר מגלה: **הוא** תני לוג ד
 ה"א **התם** לאפורי מדברי עקיבא ב דאמר רביעית דה
 רביעית דס דעל? מגעו ועל משאו מגלה: **הוא** אבר מן חסת היס
 אין הנימר מגלה על מגעו ועל משאו: ואי דלית ביה עלס כשעריה מנ
 עיניה עלס כשעריה ואפי' הכי רחמנא רבייה דתיניא ולא אשכר יגע על
 עיניה על המאכל על פי המת. מללא תני ב' אשכר יגע במת אלל על דמשכ
 כללים המאכלים על המת רוצה לומר אפי' אין עליהם ד' בחלל זה אכס
הריב הרי הוא בהלל. דלני ממשות הנוגעים במת ועשים אפי'
 כשעריה כנוגע במת עממו אן לעמול אסר הנא כהנל אשכר החרב בחבור
 ויש בשר דל להעול ארובת הדשי במת עממו: אן בעלס אלס ו
 אקוקא אסמכתא בעלמא? כסוס"י דאמר מר עוממא בוקעת ועולה מן
 פוחת ספח דהכחז הוא עוממא רצוה ולא מטמא אלל כנגד גופו של
 קבר האחר' קבר כסוס בכל רוחותיו ויש מן פוחת ספח ביני למת דיני חילון
 איהא אלל כסופי' וכן קבר כסוס מטמא על דקדן אפי' ריק
 מיהא איהא עוממא אלל דקדן אלל עוממא בוקעת ועולה כנגדו דהיינו כנגד
 הוהא דלמרי' (גמרא דף ע"ג:) רוב ארומט יש בןן פוחת ספח לר' לומר
 שכל האדרים קטומים והכי תנא בזהלום (פ"ג מ"י) כי שוה קמח חתה
 דאמר מר עוממא בוקעת ועולה. ככלי יצירה דקח לא אפי'

ורבוע: ג'ל דרכא דריש של ו' ותתם דרש מההנה מה שדו שהוא רבוע לתוציא עובר
 על דרוס שנותן על שם העדה: בחלוה לו אבר מן החי. דכדי משמע שנתחלל במקום חבויו:
 כי כסור ליה: הרב ר' הוא בחלו. רבין נזעק הריב במה נעשה אבי אבות הוסיאא כמה
 חלל כל כלי מכותב הנזעם במה לפירוש. ולר' יצחק מסתפסתי אף כל ששקו שמי אפרש
 הנחלל מן המת ולדמא שלם לא אצטרף דאמי' כדן שנענע כמה מטאסא באלא: אן בקבר ו'
 תחת סמך ומאחרי ליה אפי' כדן הוסיאא סמך תדשקנין ליה כי טאילו כולו למא ומאחרי
 סמך מ' פס' ארלוס ששן אטומה חנוגה מן עזרדיתס חנוגה פס' הוסיאא בקוצה וקוצה

קֶעֶת וַיִּזְרֹדֶת. וְאִם הִיא מְקוֹם הַטּוֹמָאָה טַפַּח עַל טַפַּח עַל רוּם טַפַּח הַנוֹגֵעַ מ"מ טַמָּא מִפְּנֵי שֶׁהוּא בִקְבוֹר סָחוּם: